

[Glistrup]

at der igennem mange år sad en særlig ud-lændingekommission, førte til, at der ikke rigtig skete noget. Her har vi altså et tredje eksempel, der følger sig til rækken af eksempler på, at man mørkelægger ting.

Men o.k., vi må selvfølgelig konstatere, at betænkningens tale er lige så klar, som ord-førernes række var ved første behandling af dette lovforslag. Sådan som fremskridtspartiet mener, at det er rigtigt at udvide ytringsfriheden, så vidt er de otte andre partier her i tinget ikke rede til at gå. Det får i dette til-fælde den følge, at vi må se i øjnene, at når vort forslag skal til tredje behandling på fredag, bliver det forkastet med alle stemmer imod fremskridtspartiets.

Vi beklager det. Ikke bare er vort forslag båret af en dyb menneskelig interesse for de offentligt ansatte og deres adgang til virkelig frit at kunne ytre sig og kunne komme ind under det utvivlsomme gode, som ytringsfriheden er – en interesse, der altså ikke, når det kommer til det praktiske, næres i den grad i de otte andre partier, hvor man altså gerne vil kunne knægte og holde de offentligt ansatte i snor i et vist omfang – men det er, som det fremgår af de udførlige bemærkninger til vort lovforslag, også båret af, at der er store samfundsmæssige, både almindelige ideelle og samfundsmæssige, interesser knyttet til at få taget livet af denne tavshedspligtssyge, der stammer fra viktorianismens tid. Der er altså otte partier her i dette ting, der hylder dronning Victoria. Lad så dem gøre det, det gør vi altså ikke. Det vil vise sig ved tredjebehandlingen og afstemningen, som skal være her på fredag.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ved første behandling fremsatte jeg en, synes jeg selv, meget afgørende indvending imod fremskridtspartiets lovforslag. Jeg mener ikke, at man i dette forslag tager tilstrækkeligt hensyn til privatlivets fred, som jeg mener vi har pligt til at beskytte.

Jeg skal ikke komme ind på spørgsmålet om udvalgsbehandlingen. Jeg vil blot sige, at under førstebehandlingen rettede hr. Glistrup en opfordring om fremskyndelse af arbejdet i det omtalte udvalg, tavshedspligtsudvalget, og umiddelbart efter førstebehandlingen har jeg skrevet til udvalgets formand. Jeg har fået det svar tilbage, at man vil søge at fær-

diggøre arbejdet til det tidspunkt, jeg nævnte, nemlig til efteråret, således at vi kunne få mulighed for at behandle sagen i næste folketingsssamling.

Ebba Strange (SF):

Da der nu et par gange er blevet henvist til udvalgsbehandlingen af dette lovforslag, vil jeg sige, at udvalgsbehandlingen af det er foregået på helt sædvanlig vis. Forslaget har været dagsordensat i to udvalgs møder. Medlemmerne er blevet spurgt, om de ønskede at stille spørgsmål til forslaget. Det er der ingen der har ønsket. Medlemmerne er blevet spurgt, om de har ønsket at komme med selvstændige betænkningsskudbidrag. Det er der ingen der har ønsket, og der er ingen, der har ønsket at støtte forslaget. Der har ikke været noget usædvanligt i den måde, lovforslaget er blevet behandlet på i udvalget.

Glistrup (FP):

Over for retsudvalgets formand, fru Ebba Strange, skal jeg da meget gerne bekræfte, at der ikke lå nogen som helst kritik af den måde, som udvalgsbehandlingen er blevet ledet på, i det, som jeg fremførte. Det tror jeg heller ikke fru Ebba Strange vil se, når hun læser mit indlæg. Det er da rigtigt, at formanden har gjort det fuldstændig korrekt, sådan som man skal gøre, og som man plejer at gøre det. Det, kritikken altså gik på, var, at der ikke fra medlemmernes side, fra partiernes side var interesse for at få gjort noget konkret på dette område.

Det er selvfølgelig altid rart, hvis man har at gøre med områder, hvor alle hensyn trækker i en bestemt retning. Så kan man let få noget ekspederet. På det område, vi behandler her, er der nogle hensyn, der trækker den ene vej, og andre, der trækker den anden vej, som justitsministeren var inde på det. Hvor højt vil man vurdere hensynet til privatlivets fred på den ene side, og hvor højt vil man vurdere hensynet til offentlighed og åbenhed og ytringsfrihed og adgang til at deltage i samfundsdebatten på den anden side? Der skal man foretage en afvejning. Der er selvfølgelig ingen, der kan komme og sige, at enten det ene eller det andet hensyn må man totalt forkaste fra starten. Det er, som det fremgår af lovforslaget, fremskridtspartiets opfattelse, at dette hensyn til privatlivets fred